

Hugo Bouter

Het vaste fundament van God

‘Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent hen die de Zijnen zijn; en: Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid.’

2 Timoteüs 2:19

‘De fundamenten van de muur van de stad waren met allerlei edelgesteente versierd.’

Openbaring 21:19

1. De dingen die blijven

Het is goed om stil te staan bij de dingen die *blijven* en onveranderlijk zijn. De apostel Paulus schrijft dat het uiterlijk, de gedaante van deze wereld *voorbijgaat* (1 Kor. 7:31). In de brief aan de Hebrëënen lezen wij zelfs dat alle zichtbare, alle gemaakte dingen *wankelbaar* zijn (Hebr. 12:27a). Onze jaren gaan snel voorbij en ‘wij vliegen heen’, schreef Mozes al (Ps. 90:10). Is er wel iets dat blijvend, dat onwankelbaar is? Zeker, de dingen van God zijn blijvend en wie de wil van God doet, blijft zelf ook tot in eeuwigheid. De apostel Johannes schrijft: ‘(...) de wereld gaat voorbij en haar begeerte, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid (1 Joh. 2:17). Wie deel heeft aan Christus, leeft tot in eeuwigheid (Joh. 6:50-58).

Als wij op zoek zijn naar houvast, naar zekerheid, dan moeten wij ons aan *Hem* vastklemmen. Hij is de Rots der eeuwen, het fundament van alles wat blijvend is. Ieder die op Hem zijn levenshuis bouwt, weet dat het goed gebouwd is en *niet* zal wankelen in storm en regen (Luc. 6:46-49).

Christus is ook de hoeksteen, het fundament van de hele Gemeente (1 Kor. 3:10-12; Ef. 2:20; 1 Petr. 2:4-7). De apostelen en de profeten van de nieuwe bedeling vormen door hun woord en getuigenis aangaande Christus eveneens het fundament van de Gemeente, maar Christus Zelf is de uiterste hoeksteen (Matt. 16:18; Ef. 2:20 SV; Openb. 21:14). Gods Woord houdt ons de *fundamentele* waarheden voor, waarop wij in geloof moeten bouwen (vgl. Hebr. 6:1-2).

Maar alles wat hier op aarde is toevertrouwd aan de verantwoordelijkheid van de mens, krijgt te maken met verval, verandering en veroudering. Zo is het helaas ook met de Gemeente als het (grote) huis van God. Allerlei verkeerde leringen hebben hun intrede gedaan. Er zijn predikers die van de waarheid zijn afgeweken en het geloof van sommigen omverwerpen, o.a. door de loochening van de opstanding (2 Tim. 2:14-18).

2. Het vaste fundament van God

Toch verzekert de apostel ons dat het vaste fundament van God *staat*. Ondanks alles wat er misgaat in de laatste dagen, staat ongeschokt dit hechte fundament en het heeft ook een zegel, d.i. een stempel met de naam en het devies van de Maker. Het is het vaste fundament van *God*, dat standhoudt in de stormen van de eindtijd. Het werk van God kan niet teloorgaan. Hij kent en verkiest degenen die Hem toebehoren, maar het is ónze verantwoordelijkheid ver te blijven van ongerechtigheid (2 Tim. 2:19b; vgl. Num. 16:5,26). Het is dus nodig duidelijke keuzes te maken tussen goed en kwaad.

Wat wordt nu precies bedoeld met het ‘vaste fundament van God’? Moeten wij alleen denken aan het fundament van de Gemeente, het huis van God (1 Kor. 3:10-11; Ef. 2:20). Het beeld van het grote huis, dat in vers 20 wordt genoemd, hangt echter niet direct samen met het begrip ‘fundament’ van vers 19. De betekenis is veeleer algemeen, nl. dat er een fundament is dat vaststaat doordat het met God te maken heeft en met Zijn beoordeling van de zaak. God heeft een vaste grondslag. Het woord ‘fundament’ is trouwens ook afgeleid van een werkwoord dat naast de betekenis van ‘funderen’, de algemene zin kan hebben van iets ‘vaststellen’, ‘krachtig bevestigen’. In Psalm 11:3 lezen wij: ‘Wanneer de grondslagen zijn vernield, wat kan dan de rechtvaardige doen?’ Het woord ‘grondslagen’ wordt hier ook in algemene zin gebruikt. Als alles wankelt, waar kan de rechtvaardige dan nog vastheid vinden?

Het antwoord is dat dit alleen mogelijk is bij God, die in de hemel troont en de harten van de mensen doorgrondt. Het oog van de gelovige wordt dus op God Zelf gericht en op de zekerheid die bij *Hem* te vinden is. Te midden van alle onzekerheid, alle chaos door de ondermijnende activiteit van de vijand, is er toch een vast fundament, een vaste rots in de branding. Die zekerheid houdt in (1) dat de Heer weet wie Hem werkelijk toebehoort, zelfs als dat voor ons te midden van de verwarring op christelijk erf niet altijd vast te stellen is. Tegenover deze zekerheid staat echter een ándere zekerheid, en wel (2) dat het ónze verantwoordelijkheid is te breken met kwaad. Dat doe ik als iemand die ‘de naam van de Heer noemt’, die Zijn gezag erkent en belijdt en de rechten van God wenst te handhaven (vs. 19b).

Te midden van alles wat wankelt en verdwijnt, te midden van het falen van de Gemeente, verwachten wij de toekomst van God: de dingen die blijven, de dingen die niet wankelbaar zijn, een ónwankelbaar Koninkrijk (Hebr. 12:27b-28). Wij verwachten ook de stad met *fundamenten* (lett. ‘die de fundamenten heeft’), waarvan God de ontwerper en bouwmeester is (Hebr. 11:10). Het Nieuwe Jeruzalem, de stad van de levende God, lijkt wel *een en al fundament* te zijn. De diamanten muur van de stad heeft namelijk *twaalf* fundamenten en daarop staan de twaalf namen van de

twalf apostelen van het Lam. De fundamenten zijn versierd met juwelen, die het licht van Gods heerlijkheid weerkaatsen. De hele stad straalt, blinkt en schittert. Het is het licht van God en van het Lam, dat de stad tot in eeuwigheid verlicht en de fundamenten van edelsteen doet glanzen (Openb. 21:14,18vv.). Wat een heerlijke en *zekere* toekomst hebben wij als gelovigen! Bent *u* daarheen onderweg?

Boeken om de Bijbel 2009

